

De onafhankelijke klachtencommissie als bedoeld in artikel 10 van de Wet Verplichte Geestelijke Gezondheidszorg regio Eindhoven

is inzake de klacht 2021/033 van:

de heer XXXX, geboren XXXX, ten tijde van de klacht verblijvend in XXXX, onderdeel van GGzE.

tot het navolgende oordeel gekomen.

1. De procedure

De klachtencommissie ontving op 3 mei 2021 een klaagschrift, gedateerd 3 mei 2021, van de heer XXXX, hierna te noemen klager.

Klager heeft zich bij het formuleren van zijn klaagschrift laten bijstaan door mevrouw XXXX, Patiëntenvertrouwenspersoon. Bij een gehoor dat plaatsvond op 10 juni 2021 heeft klager zich laten bijstaan door mevrouw XXXX, Patiëntenvertrouwenspersoon. Bij de mondelinge behandeling van de klacht op 1 juli 2021 heeft mevrouw XXXX klager bijgestaan.

De klacht richt zich blijkens het klaagschrift tegen mevrouw XXXX, Gz-psycholoog en zorgverantwoordelijke van klager.

De klachtencommissie ontving op 1 juni 2021 een verweerschrift gedateerd 26 mei 2021 van mevrouw XXXX, hierna te noemen verweerster. Verweerster heeft zich bij het formuleren van het verweerschrift en bij de mondelinge behandeling van de klacht laten bijstaan door mevrouw XXXX, juriste verbonden aan De Woenselse Poort. Bij de mondelinge behandeling van de klacht waren aanwezig mevrouw XXXX, mevrouw XXXX, GZ-psycholoog, en mevrouw XXXX, psycholoog. Mevrouw XXXX was zelf niet in de gelegenheid om bij de mondelinge behandeling aanwezig te zijn.

De klachtencommissie meende aanvankelijk dat zij gebruik kon maken van haar bevoegdheid om de klacht schriftelijk af te handelen. Klager en verweerder hebben daar ook mee ingestemd, waarbij klager wel heeft aangegeven dat hij gebruik wilde maken van de mogelijkheid om over zijn klacht te worden gehoord door de voorzitter en de secretaris van de klachtencommissie. Dit gehoor vond plaats op 10 juni 2021. Bij het gehoor gaf klager een toelichting op zijn klacht die voor de voorzitter en de secretaris aanleiding was om te besluiten dat een schriftelijke afhandeling van de klacht niet in het belang van klager en verweerder was. Daarop is besloten om de klacht te behandelen op 1 juli 2021.

Op 10 juni 2021 heeft de klachtencommissie de toelichting van klager op zijn klacht per e-mail ontvangen.

Verweerster is door de klachtencommissie in de gelegenheid gesteld om te reageren op de inmiddels door de klachtencommissie op schrift ontvangen toelichting op de klacht van klager. De klachtencommissie ontving op 17 juni 2021 de schriftelijke reactie, gedateerd 17 juni 2021, van verweerster op de toelichting op de klacht.

De mondelinge behandeling van de klacht vond plaats op 1 juli 2021.

De klachtencommissie was door de veiligheidsmaatregelen die moesten worden getroffen om de verspreiding van het Coronavirus tegen te gaan niet in de gelegenheid om klachten in fysieke aanwezigheid van klager en verweerster te behandelen. De klachtencommissie heeft de klacht daarom via een beeldverbinding behandeld. Klager en verweerster, de personen die hen bijstonden, alsmede de leden van de klachtencommissie en de secretaris van de klachtencommissie hebben deelgenomen aan de behandeling van de klacht via de beeldverbinding.

Klager is er blijkens het klaagschrift mee akkoord dat de commissieleden, indien nodig, het dossier inzien, eventueel door middel van fotokopieën.

2. Inhoud van de klacht

De klacht richt volgens het klaagschrift zich tegen de beslissing om klager op klager dwangbehandeling toe te passen in de vorm van het innemen en uitlezen van zijn smartphone en laptop.

3. Standpunt van de klager

Klager wil zijn telefoon en zijn laptop in eigen beheer. In het aan hem overhandigde formulier staan leugens. Klager heeft het gevoel dat hij voor schut staat door steeds de laptop en de telefoon in de kast te moeten leggen. Klager heeft ook ernstig bezwaar tegen het inkijken en uitlezen van zijn gebruik van de laptop en zijn smartphone.

Er ontbreekt een juridische basis in de Wvoggz voor het inkijken en uitlezen van de smartphone en laptop van klager. Het inkijken en het uitlezen is te beschouwen als een inbreuk op het recht op privacy van klager. Dit recht is neergelegd in artikel 10 van de Grondwet en in artikel 8 van het EVRM. De algemene regeling voor dwangbehandeling van artikel 9:6 Wvoggz biedt geen mogelijkheid om dit recht opzij te zetten.

Artikel 8:14 Wvoggz biedt die mogelijkheid ook niet omdat dit artikel alleen legitimeert tot onderzoek van kleding, lichaam, woonruimte en poststukken op aanwezigheid van voorwerpen die een betrokkene niet in zijn bezit mag hebben of die een aanzienlijk risico op ernstige schade veroorzaken. De bepaling geeft mogelijkheid tot een schending van het briefgeheim, zoals het inkijken en uitlezen van de smartphone en de laptop van klager moet worden gezien.

Ter onderbouwing van dit standpunt verwijst klager naar de uitspraak van het Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden (22-4-2015, ECLI:NL:GHARL:2015:2954) waarbij het hof oordeelde in een strafzaak dat het uitlezen van een smartphone en gegevens (in casu een Whatsapp-gesprek) daar uit lichten, printen en toevoegen aan het strafdossier, in strijd is met het recht op privacy zoals neergelegd in art. 8 EVRM en art. 10 Gw.

De mogelijkheid om brieven te censureren bestaat in de Beginselenwet verpleging ter beschikking gestelden (art. 35 Bvt), maar niet in de Wvoggz.

Verder wijst klager er op dat de beslissing die ten aanzien van klager is genomen op 8 april 2021 is gebaseerd op een oorspronkelijke beslissing van een half jaar geleden, waarbij de noodzaak voor de interventie lag in het gevaar dat klager contact op zou nemen met een minderjarige en/of ongewenst digitaal gedrag jegens onbekenden zou laten zien.

Er was toen sprake van ernstig nadeel dat niet binnen een redelijke termijn kon worden weggenomen. De rapportages geven een ander beeld van het gedrag van cliënt op of via het internet. Er is in de 2 maanden die de rapportages beslagen geen sprake geweest van het benaderen van een minderjarige, noch is er ongewenst gedrag jegens onbekenden geconstateerd. De vraag is dan ook of het voortduren van een dergelijk ingrijpend middel de toets van de proportionaliteit nog wel doorstaat. Klager meent dat dat niet het geval is.

Klager verzoekt de klachtencommissie om zijn klacht gegrond te verklaren.

4. Standpunt van de verweerster

De klacht richt zich betreft op de beslissing van 8 april 2021 om aan klager dwangbehandeling te verlenen in de vorm van het beperken in zijn gebruik van laptop en mobiele telefoon.

Klager geeft in zijn klaagschrift aan dat hij zijn telefoon en laptop in eigen beheer wil. Volgens klager staan in het beslissingsformulier leugens en wordt het zo erg gemaakt dat hij voor schut staat.

Klager is van mening dat er in de Wvggz geen juridische basis is voor het innemen van zijn laptop en telefoon en voor het controleren van de zoekgeschiedenis van klager. Het controleren van de zoekgeschiedenis op de laptop en de telefoon van klager is te zien als een onrechtmatige schending van de privacy van klager.

Klager wijst daarbij op artikel 8 EVRM en op artikel 10 GW en op jurisprudentie, voortkomend uit het strafrecht.

De redenen waarom klager wordt beperkt in het gebruik van zijn laptop en telefoon zijn de volgende.

Het indexdelict van klager betreft (een poging tot) de verkrachting van een minderjarige.

Klager is al jarenlang in zorg vanwege TBS met dwangverpleging. Hij verblijft sinds 2019 bij de XXXX. Dat gebeurde omdat destijds is besloten nog een laatste poging te doen om klager mee te krijgen in behandeling en daardoor af te kunnen schalen van de maatregel TBS met dwangverpleging. Het doel hiervan is om de mogelijkheden te bekijken of klager wellicht alsnog terecht kan in de reguliere psychiatrie.

Klager is vanuit beveiligingsniveau 4 naar niveau 2 gekomen op de XXXX, waarbij hij ineens beschikking kreeg over internet en telefoon. Dit heeft hij gedurende zijn lange periode op niveaus 3 en 4 nooit gehad.

Aanvankelijk heeft klager voor het gebruik van internet en telefonie alle vrijheid gekregen. Echter, in maart 2020 bleek dat klager contact opnam met Jihad-strijders en jonge vrouwen, en daarin ongepast (digitaal) contact legde.

Ook waren er vermoedens dat klager minderjarigen sprak, waarbij onduidelijk is of klager kennis had van de leeftijd van de persoon aan de andere kant. Ook is niet duidelijk of dit schadelijke gevolgen had voor beide partijen.

Gelet op klagers indexdelict en zijn gedrag bij het gebruik van sociale media en het zoeken naar contact met anderen, mogelijk minderjarigen, is besloten dat zijn communicatiemiddelen worden ingenomen en gecontroleerd.

In overleg met klager is destijds besloten dat hij wel een laptop en telefoon tot zijn beschikking mag hebben maar dat onderdeel van dit gebruik is dat de laptop en zijn mobiele telefoon worden gecontroleerd. Aan klager is uitgelegd dat van hem wordt verlangd dat hij meer openheid toont in het gebruik van de laptop en telefoon. Daarnaast wordt van hem verwacht dat hij inzicht geeft in zijn zoekgeschiedenis en met begeleiding in gesprek gaat over zijn beleving en behoeftes op het internet. Deze gesprekken kan klager voeren met zijn persoonlijk begeleiders.

Tevens is er een afspraak tussen klager en zijn persoonlijk begeleiders dat hij onder toezicht gebruik mag maken van sociale media, zodat het gesprek hierover kan worden aangegaan. Aan klager is voorts duidelijk gemaakt dat wanneer klager grensoverschrijdend gedrag laat zien met betrekking tot dit gebruik, de communicatiemiddelen voor meer uur kunnen worden ingenomen.

Momenteel is de afspraak dat klager zijn telefoon mag hebben van 8u-12u, 13u-17u en 18u-21u30. Op de overige uren worden de telefoon en laptop in beslag genomen. Eveneens is de afspraak gemaakt om de communicatiemiddelen gedurende de nacht in te nemen, vanwege het gebrek aan toezicht gedurende de nacht en het risico op omkering van dag-nachtritme.

Na de inname wordt gecontroleerd wat klager op het internet heeft gedaan.

Klager is bekend met een chronisch psychotisch toestandsbeeld met daarbij groothedenideën, al dan niet religieus van aard. Klager is zeer wisselend in het toestaan van controle van zijn mediagebruik gebleken. Vaak verzet klager zich daar tegen.

Dit verzet van klager tegen de controles blijkt uit het wissen van gegevens, agressieve uitlatingen en dreigingen bij het inleveren en (samen) controleren van de media, maar ook uit het verstoppert van zijn telefoon en laptop, en liegen over de beweegredenen daartoe.

Deze gedragingen maken dat het vertrouwen dat klager geen criminele of grensoverschrijdende zaken doet op het internet, het vertrouwen ook niet opgebouwd wordt en daarmee lijkt er geen handelrelatie te ontstaan. In feite wordt deze steeds slechter.

Klager laat enerzijds zien dat hij begrijpt wat de reden van inname en de controle is, maar anderzijds uit hij zich regelmatig fors verbaal agressief bij inname, en ondanks vele pogingen tot gesprek hierover, blijft klager voortdurend liegen over de handelingen op het internet. Dit maakt dat controle al maandenlang noodzakelijk blijft.

De risico's op ernstig nadeel kunnen niet beoordeeld worden op deze wijze. Klager heeft alle mogelijkheden om met zijn behandelaars en begeleiders hierin samen te werken en daarmee te kunnen bewerkstelligen dát afbouw van controle van media mogelijk is.

Dit maakt dat er in ieder geval drie keer per dag controle moet blijven, om ernstig nadeel zoveel mogelijk te voorkomen. Klager kan zijn media verder de gehele dag in zijn bezit hebben. Dat komt dus neer op 3x 1u per dag, en de nacht.

De casus van klager is ook in regio-overleg besproken, waarin eigenlijk wel zichtbaar wordt dat de omgeving van beveiligingsniveau 2, met bijbehorende reguliere vrijheden, te overvragend is voor klager.

Doordat klager wisselend is in het toestemming geven voor het afgeven en controleren van deze communicatiemiddelen en omdat deze problematiek van langere duur zal zijn is besloten tot het opleggen van dwangbehandeling ex. artikel 9:6 Wvvgz. Dit is ook opgenomen in het zorgplan.

Daarom is besloten om over te gaan op dwangbehandeling in de vorm van inname en controle van communicatiemiddelen. Volgens de Wvvgz is het mogelijk om de communicatiemiddelen van klager in te nemen wanneer daar goede gronden voor zijn. De geschiedenis van klager wordt doorgenomen en samen met klager wordt gekeken naar de inhoud van de social media om vervolgens hierover het gesprek aan te gaan. Aangezien het hier om behandelinhoudelijke gronden gaat, is er sprake van dwangbehandeling ex. artikel 9:6 Wvvgz.

Verweerster is van mening dat zij gelet op de proportionaliteit, subsidiariteit, doelmatigheid en veiligheid correct heeft gehandeld.

Aan klager is meermaals uitgelegd dat hij openheid van zaken moet geven. Pas wanneer klager openheid van zaken geeft over hetgeen hij online aan het bekijken is en dit geverifieerd is door het team, komt de mogelijkheid van volledige teruggave van de apparatuur weer in zicht. Klager kiest er echter keer op keer voor om te liegen over de inhoud en hetgeen hem motiveert deze pagina's te bekijken waardoor vooralsnog is besloten de dwangbehandeling voort te zetten. Er is geen minder ingrijpendere maatregel voorhanden en er wordt getracht klager zo veel mogelijk gebruik te laten maken van deze middelen wanneer dit mogelijk is en zijn toestandsbeeld dit toelaat.

Verweerster is van mening dat de klacht niet-ontvankelijk, dan wel ongegrond dient te worden verklaard.

5. Bevoegdheid klachtencommissie

Klager verblijft op grond van een strafrechtelijke titel (artikel 37 WvS): TBS met dwangverpleging, laatstelijk verlengd per 26 augustus 2020 in GGzE. Op personen die om die reden zijn opgenomen in een psychiatrisch ziekenhuis is op grond van artikel 9:1 van de WvGGZ de klachtprocedure van deze wet van toepassing. Dat betekent dat klager bij de klachtencommissie een klacht zoals omschreven in artikel 10:3 van de WvGGZ kan indienen.

De klachtencommissie voldoet voor wat betreft haar samenstelling aan artikel 10:2 lid 3 van de WvGGZ.

De klachtencommissie heeft vastgesteld dat de klacht die klager naar voren heeft gebracht, namelijk over de beslissing tot dwangbehandeling, behoort tot de in artikel 10:3 genoemde verplichtingen en beslissingen op grond waarvan een patiënt een klacht kan indienen. Het klachtrecht op grond van de WvGGZ is derhalve van toepassing op de klacht die klager naar voren brengt.

6. Beoordeling

Door klager wordt naar voren gebracht dat de Wvvgz en dan in het bijzonder artikel 9:6 Wvvgz, dat handelt over dwangbehandeling van patiënten die zijn opgenomen met een strafrechtelijke titel, geen juridische basis biedt voor het inkijken en uitlezen van zijn smartphone en laptop. Door het uitlezen en inkijken van de smartphone en de laptop van klager wordt in de ogen van klager een inbreuk gemaakt op het grondrecht op eerbiediging van de persoonlijke levenssfeer zoals dat is neergelegd in artikel 10 Gw en op het recht op eerbiediging van het privéleven zoals dat is neergelegd in artikel 8 EVRM.

De klachtencommissie wil hierover het volgende opmerken.

Zowel in artikel 10 Gw. als in artikel 8 EVRM wordt aangegeven dat het recht op eerbiediging van de persoonlijke levenssfeer, danwel het recht op eerbiediging van het privéleven, kan worden ingeperkt bij of krachtens de wet. In het geval van de dwangbehandeling van klager zou deze wet de Wvvgz moeten zijn.

In artikel 3:2 lid 2 onder h van de Wvvgz wordt de mogelijkheid geopend om aan een betrokkene verplichte zorg te verlenen in de vorm van het aanbrenge van beperkingen in de vrijheid het eigen leven in te richten, die tot gevolg hebben dat betrokkene iets moet doen of nalaten, waaronder het gebruik van communicatiemiddelen. In de ogen van de klachtencommissie is deze bepaling in de Wvvgz de wettelijke bepaling op grond waarvan het recht op eerbiediging van de persoonlijke levenssfeer, danwel het recht op eerbiediging van het privéleven kan worden ingeperkt. Verder is de klachtencommissie van oordeel dat als deze inperking mogelijk is in het kader van het verlenen van verplichte zorg, dat ook geldt voor het toepassen van dwangbehandeling op grond van artikel 9:6 Wvvgz. Het verlenen van verplichte zorg aan patiënten bij de uitvoering van een crisismaatregel, machtiging tot voortzetting van de crisismaatregel of zorgmachtiging, op grond van artikel 8:9 Wvvgz, moet gelijkgesteld worden aan het toepassen van dwangbehandeling op patiënten die met een strafrechtelijke titel zijn opgenomen in het kader van artikel 9:6 Wvvgz.

De klachtencommissie is derhalve van mening dat het uitlezen en inkijken van de smartphone en de laptop van klager in het kader van een hem opgelegde vorm van dwangbehandeling mogelijk is. Dat betekent dan wel dat een dergelijke beslissing volledig moet voldoen aan het bepaalde in artikel 9:6 Wvvgz en natuurlijk ook aan de beginselen van doelmatigheid, subsidiariteit, proportionaliteit en veiligheid.

De klachtencommissie heeft vastgesteld dat de beslissing om klager dwangbehandeling op te leggen in de volgende context moet worden geplaatst.

Klager is in juni 1992 TBS met dwangverpleging opgelegd wegens een poging tot verkrachting van een minderjarige. Dit wordt door verweerster ook als indexdelict vermeld. De TBS-maatregel jegens klager is tot op heden niet ingetrokken. In een soort laatste poging om de maatregel te kunnen laten intrekken en klager veilig in een reguliere GGZ-voorziening te kunnen laten verblijven, is klager op XXXX. De XXXX kent beveiligingsniveau 2. Daarvoor heeft klager verbleven in afdelingen met beveiligingsniveau 4 of 3. Toen klager in afdelingen verbleef met beveiligingsniveau 4 of 3 had hij niet de beschikking over een smartphone of een laptop waarmee klager toegang had tot internet en sociale media. De commissie kan niet vaststellen of klager voldoende bekend is met de risico's van het gebruik van internet en sociale media. Evenmin is bekend of klager op een verantwoorde manier, althans op een manier die niet in verband kan worden gebracht met zijn indexdelict, gebruik weet te maken van internet en sociale media. De behandelaars van klager willen klager bij dit gebruik begeleiden en daarom zicht hebben op de wijze waarop klager daarvan gebruik maakt. De commissie kan dit standpunt begrijpen. In de ogen van de klachtencommissie moet de manier waarop de behandelaars van klager er zicht op willen krijgen of klager op een verantwoorde manier gebruik maakt van internet en sociale media, niet alleen door het inkijken en uitlezen van de laptop en de smartphone, maar juist ook door met hem daarover het gesprek aan te willen gaan en eventueel bij te sturen, gezien worden als een vorm van het aanleren bij klager hoe hij met internet en sociale media kan omgaan zonder voor anderen (seksueel) grensoverschrijdend te zijn en daardoor zelf weer in de problemen te komen.

Naar het oordeel van de klachtencommissie is een dergelijk leerproces te zien als een pedagogische maatregel die in het geval van klager noodzakelijk is. De behandelaars van klager hebben in het

kader van de behandeling van de klacht voldoende onderbouwd dat er aanleiding was om een beslissing te nemen om op klager dwangbehandeling toe te passen, waarbij zijn gebruik van internet en sociale media werd gevolgd en kon worden besproken en zo nodig bijgestuurd.

Echter, de onderbouwing zoals die is gebleken uit de aan de klachtencommissie overgelegde stukken en uit hetgeen door verweerster naar voren is gebracht bij de mondelinge behandeling van de klacht, moet ook blijken uit de schriftelijke informatie die aan klager is verstrekt over de beslissing om dwangbehandeling op hem toe te passen.

De klachtencommissie moet echter constateren dat deze schriftelijke informatie geen wezenlijke informatie geeft over het waarom van de beslissing om op klager dwangbehandeling toe te passen. Zo kan de klachtencommissie niet vaststellen of de dwangbehandeling moet plaatsvinden omdat

- Aannemelijk is dat zonder die behandeling het ernstig nadeel dat uit de psychische stoornis van klager doet veroorzaken niet binnen een redelijke termijn kan worden weggenomen of
- Dit volstrekt noodzakelijk is om het ernstig nadeel dat de psychische stoornis van klager binnen de instelling doet veroorzaken, af te wenden.

Eerder beschreven risicogedrag dateert van langere tijd geleden en het is moeilijk door de huidige impasse te beoordelen of er al lering is gekomen. Daardoor is het ook niet mogelijk om de termijn vast te stellen waarvoor de beslissing geldt om dwangbehandeling toe te passen.

De motivering van de beslissing zoals die aan klager is verstrekt is daarmee in de ogen van de klachtencommissie onvoldoende.

Verder heeft de klachtencommissie ernstige twijfels over de doelmatigheid van het leerproces dat aan klager is opgelegd. De maatregel is al maanden geleden getroffen. De klachtencommissie heeft niet precies kunnen vaststellen wanneer de maatregel werd getroffen, maar het is de klachtencommissie ambtshalve bekend, doordat klager reeds eerder over het innemen en het controleren van zijn smartphone en laptop heeft geklaagd, dat al sinds maart 2021 tussen klager en zijn behandelaars een verschil van mening is over de rechtmatigheid daarvan.

Door verweerster is ook bij de mondelinge behandeling van de klacht erkend dat er al zolang de smartphone en de laptop van klager worden gecontroleerd weerstand is van klager en dat ook niet vastgesteld kon worden dat het gebruik van internet en sociale media door klager voldoende veilig was om dat zonder controle aan hem over te laten. De klachtencommissie kan dan ook niet anders dan constateren dat de pogingen om klager te leren hoe hij met internet en sociale media kan omgaan zonder voor anderen (seksueel) grensoverschrijdend te zijn en daardoor zelf weer in de problemen te komen in de ogen van zijn behandelaars vruchteloos, en dus ondoelmatig, zijn geweest.

In dat licht acht de klachtencommissie het niet proportioneel om, zolang klager verblijft in de XXXX, het innemen en controleren van de smartphone en de laptop van klager op de manier waarop dat tot op heden is gebeurd, nog langer voort te laten duren.

Als de behandelaars van klager twijfels hebben over de maatschappelijke veiligheid en de veiligheid van klager naar aanleiding van zijn gebruik van internet en sociale media, dan lijkt het toepassen van artikel 9:9 lid 3 de enige manier om het gebruik van de smartphone en de laptop van klager te reguleren. Bijvoorbeeld door te bepalen dat klager niet alleen slechts op gezette tijden, maar ook alleen in een bepaalde ruimte waar personeel aanwezig is zijn smartphone of laptop mag gebruiken.

Het standpunt van de klachtencommissie komt er samengevat op neer dat het uitlezen en inkijken van de smartphone of de laptop van klager, zolang dit gericht is op het aanleren van bepaald gedrag, is toegestaan in het kader van dwangbehandeling op grond van artikel 9:6 Wvvggz, mits wordt voldaan aan de beginselen van doelmatigheid, proportionaliteit, subsidiariteit en veiligheid en er ook regelmatig wordt getoetst of het beoogde effect wordt bereikt. Wanneer de beperking plaats zou vinden in het kader van de beheersmaatregel die op grond van artikel 9:9 lid 3 Wvvggz getroffen kan worden, mag de telefoon en de laptop van klager niet worden ingekeken en/of worden uitgelezen.

Alles overziende acht de klachtencommissie de klacht gegrond.

7. Uitspraak

De klachtencommissie voornoemd, verklaart de klacht van de heer XXXX over de beslissing om op hem dwangbehandeling toe te passen in de vorm van het innemen en uitlezen van zijn smartphone en laptop; **gegrond**.

De beslissing is door de gegrondverklaring van de klacht vernietigd, waardoor ook de rechtsgevolgen van deze beslissing zijn vernietigd.

Schadevergoeding.

Klager heeft in zijn klaagschrift niet verzocht om een schadevergoeding.

ALDUS gedaan op 1 juli 2021 door de onafhankelijke klachtencommissie regio Eindhoven, bestaande uit de heer XXXX, voorzitter, en de leden XXXX, psychiater, en mevrouw XXXX, in tegenwoordigheid van mevrouw XXXX, secretaris.